Müslümanlık

Korkunç Bir İntikamın Adı mı Acaba!?

*** ***

Feriduddin AYDIN
feriduddin@gmail.com

دار العِبَر للطباعة والنشر
Al-Ibar Publishing
İstanbul-2018

Müslümanlık

Korkunç Bir İntikamın Adı mı Acaba!?

İslâm'ın, Müslümanlığa Dönüştürülmesinde İntikamın önemli bir faktör olduğunu hatırdan çıkarmamak gerekir. Çünkü son 1500 yıllık Ortadoğu Tarihi, *-ehil bir sosyolog-tarihçi gözüyle-* irdelendiğinde İslâm'ın, *-ta baştan günümüze kadar sürekli olarak-* bazı kişi ve toplulukların *-ciddi şekilde-* intikam duygularına hedef olduğu görülür.

Bu ilgiyle önce intikamın *(yani öç almanın)* ne olduğunu araştırdığımızda: *-hedefe karşı doğan öfkenin, yıkıcı tepkiye dönüşmesi-* diye onu kısaca tanımlayabiliriz. Peki, İslâm niçin ve kimin ya da kimlerin öfkesine hedef olmuştur? İşte bu soru, dikkatimizi ilk önce iki önemli olay üzerinde yoğunlaştırmaktadır. Bu iki hadise de İslâm'ın, tarih sahnesine henüz yeni çıktığı günlerde cereyan etmiştir. Bunlardan birincisi; **Muaviye-Ali kavgası**dır, ikincisi ise; **İran'**ın İslâm orduları tarafından fethedilmesi olayıdır.

Muaviye (602-680) ile **Hz. Ali** (599-661) arasında beş yıl ***(656-661)*** süren siyasi çekişmeler ve savaşlar, tarihçiler tarafından bütün ayrıntılarıyla kaydedilmiştir. Dolayısıyla bu hadiseleri, burada yeniden anlatmaya gerek yoktur. Fakat bunların arka planında yatan ve *-İslâm'ın Müslümanlığa dönüştürülmesini hazırlayan-* ilk temel nedenlere dokunulmadan bu sorun hakkında ikna edici bir sonuca varmak zordur. Onun için her şeyden önce; gerek Sünnilerin asırlardır çelişik aklama edebiyatıyla gerçek yüzünü gizlemeye çalıştıkları **Muaviye**'yi, gerekse Şiilerin *-spekülatif amaçlarla-* amansız bir hedef haline getirdikleri aynı **Muaviye**'yi bir kenara koyarak, onu belgeler ışığında ve özgün kimliği içinde tanımak ve ona doğru bir tanı koymak lâzımdır. İslâm'ın Müslümanlığa nasıl dönüştürüldüğü muammasını çözebilmek için bu tanı şarttır.[1]

---

[1] Muaviye hakkında, Sünnilerle Şiiler arasında büyük görüş farkları vardır. Sünniler onu ashaptan *(yani Hz. Muhammed'in dava arkadaşlarından)* biri olduğunu ileri sürmektedirler. Aynı zamanda onu vahiy kâtipleri arasında gösterirler.

Muaviye'nin, Hz. Muhammed'in dava arkadaşları arasında gösterilmesi hiçbir inandırıcı delile dayanmaz. Onun babasıyla birlikte Mekke'nin fethedildiği güne kadar iman etmemiş olması bile bu gerçeği kanıtlamaktadır. Muaviye'nin vahiy kâtipliği yapmış olması ve hadis rivayet etmiş olması, onun İslam'a karşı önyargısız olduğunu kanıtlamaya yetmemektedir. Muaviye'nin İslam'a karşı tutumunu açıklıkla ortaya koyan en güçlü kanıtlar aslında şunlardır:

* Hz. Muhammed'in yakınlarına karşı sürekli olarak düşmanlık beslemiş, onları ortadan kaldırmak istemiştir. Bu nedenle, meşru devlet başkanı olan Hz. Aliye karşı baş kaldırmış, onunla savaşmış, binlerce insanın ve birçok sahâbinin katledilmesine öncülük etmiştir. Hatta bu fitnenin alevlenmesi için Zamanın devlet başkanı ve onun da yakını olan Hz. Osman'ın *-anarşistlere karşı-* kendisinden yardım istemesine bile kayıtsız kalmıştır!

* Raşid hilâfet sistemini ve onun en güçlü temeli olan şûrayı lağvetmiştir; yönetimi krallığa ve hanedanlığa dönüştürmüştür. Bu suretle İslam nizamının bütünlüğünü bozmuş, daha sonraki dönemlerde İslam'ın ruhanileştirilmesine, ona tasavvufun bulaştırılmasına, onun bir mezarlık ve mabet dinine dönüştürülmesine zemin hazırlamıştır.

* Muaviye'nin emriyle Cuma günleri Minberlerden Hz. Aliye lânet okunmuştur. Bu adet yallarca sürmüş, ancak Ömer b. Abdülaziz bu adeti kaldırmıştır. Bunlar, deryadan katre çok kısa bir özettir.

Şiilerin Muaviye hakkındaki kanaatlerine gelince; öncelikle şunu unutmamak gerekir ki Şiilik İranlılar tarafından *-Zerdüşizm temeli üzerinde-*, İslam'a karşı kurulmuş *-büyük ölçüde örtülü-* bir dinsel savaş sistemidir. Görünürde, Hz. Ali yandaşlığına dayanır. Oysa Şiilik, Perslerin İslam'dan aldıkları korkunç intikamın ilk adıdır. Müslümanlık ise bu intikamın ikinci adıdır. *(İranlılar tarafından Persleştirilmiş, Türkler tarafından ise Türkleştirilmiştir!)* Muaviye ise bu intikamın felsefesinde hedef gösterilmiş bir semboldür.

Muaviye, Sünni Türkler tarafından Hz. Muaviye olarak anılır, eşsiz bir devlet adamı olarak övülür, ancak hiçbir Sünni Türk erkek çocuğuna Muaviye adını vermez! Türkler Hz. Ali'yi her ne kadar «Allah'ın aslanı» diye övüyor iseler de onu siyasette beceriksiz görürler.

Bilindiği üzere, *-İslâm'ın ortaya çıkışından kısa bir süre önce-* **Kureyş** Arap toplumunun iki oymağı, küçük bir şehir devleti olan ***«Mekke Tüccarlar Cumhuriyeti»***'nin yönetimi üzerinde çekişiyorlardı. Bu iki oymaktan biri ***Ümeyyeoğulları***, öbürü ise ***Haşimoğulları***'dır. Bu ikinci oymağın bireylerinden olan **Hz. Muhammed**'in, Allah'ın elçisi olduğunu açıklamaya başladığı 610 yılı ve sonrasında devleti, **Muaviye**'nin babası, **Ebu Süfyân Sakhr bin Harb** (565-652) yönetiyordu. **Hz. Muhammed**'in ve ona inananların *(Ebu Süfyan döneminde)* 13 yıl boyunca Mekke'de yaşadıkları dram, bugün *-tarihî gerçeklerden habersiz-* kalabalıklar tarafından bile bilinmektedir. Onlara yıllarca acı yaşatanların başında *-kuşkusuz-* ***Ümeyyeoğulları*** gelmektedir. **Hz. Muhammed**, 622'de **Medine**'ye *-zorunlu olarak-* göç ettikten ve burada İslâm Devleti'ni kurduktan sonra da bu düşmanlık devam etti. Nitekim **Ebu Süfyân**, ilk İslâm Devleti'ni beşiğinde boğmak niyetiyle, hicretin üçüncü yılında (625'te) 3000 kişilik bir ordunun başında ***Uhud*** mevkiine gelerek İslam ordusuna büyük bir darbe indirdi. Hicretin beşinci yılında da on bin kişilik bir ordunun başında ***Medine***'ye saldırarak kenti kuşattı.[2] Ancak bir sonuç alamadı. Yıllar boyu, Mekkeli birçok kimse İslâm'ı kabul etti, buna rağmen **Ebu Süfyân** ve ailesi yeni dine karşı direnişlerini sürdürdüler. Onların İslâm'a karşı direnişi, **Hz. Muhammed**'in Mekke'yi 12 bin kişilik bir ordu ile kuşattığı 11 Ocak 630 sabahına kadar devam etti. Mekke'nin fethinden sonra da **Ebu Süfyan'ın**, eski dininden tamamen sıyrılmadığı, güvenilir Tarihî kaynaklardan çok açık bir şekilde anlaşılmaktadır. Ancak **Hz. Muhammed** onu görmezden geldi; vaziyeti idare etmeye çalıştı. Fakat ona hiçbir görev vermedi. Takdir edilmelidir ki **Hz. Muhammed**, aynı zamanda bir peygamber olarak *-metafizik yeteneklerle donatılmış-* güçlü ve eşsiz bir devlet başkanı idi. Muhtemelen yeni rejimin istikrarı ve toplumunun selâmeti için *-öngördüğü siyasi gerekçelerle olacak-*, Ümeyyeoğluları'na karşı müsamahalı davrandı. Onları dışlamadı. Aksine, İslâm'a ısınmaları için onlara yakınlık gösterdi; onları ganimetlerden yararlandırdı. Genç **Muaviye**'yi de onurlandırmak için ona bazı sınırlı görevler verdi. Ancak 640 yılında **Hz. Ömer** tarafından Suriye eyalet valiliğine atandıktan sonra **Muaviye**, *-öyle görünüyor ki-* eski Mekke günlerini yeniden hatırladı. Her an kolladığı fırsatı bu sayede yakalamışken yıllar boyu, kuracağı devletin temellerini atmaya koyuldu. Nihayet 656 yılında **Hz. Ali** Halife seçilince ona karşı *(daha doğrusu İslâm'a karşı)* derin bir intikam duygusuyla harekete geçti.

Şiiler'in **Muaviye**'ye karşı nefret dolu tutumları bilinmektedir. Ancak, *-sırları ileride açıklanacak olan-* bu spekülatif nefret, onların İslâm'a bağlılığını gösteren herhangi bir anlam ifade etmez. Şu var ki Sünni İslâm alimleri de *-meşru devlet başkanına ve müesses nizama karşı başkaldırdığı için* ***Hz. Ali****'nin devlet başkanı olarak seçildiği 23 Haziran 656 tarihinden,* ***Hz. Hasan*** *(625-670)'ın devlet başkanlığından istifa ettiği 29 Temmuz 661 tarihine kadar geçen süre içinde-* **Muaviye**'nin asi ve **«bâğî»** olduğuna hükmetmişlerdir. Ne hikmetse bizzat bu Sünni cephenin ulemâsı, **Hz. Hasan**'ın istifasından sonra **Muaviye**'nin meşru halife sayıldığını ileri sürmüşlerdir. Bu kanaat Sünniler arasında halâ yaygındır. Oysa bu görüş oldukça tutarsızdır. Nitekim yine bu Sünni ulemâ, ***«Raşidî hilafet»*** süresinin 40 yıl ile sınırlı olduğunu kabul etmişlerdir ki bu, açık bir çelişkidir. Çünkü bu kabul, **Muaviye** ile başlayan sistemin artık İslâmî sayılamayacağı anlamına gelmektedir. İslâmî sayılamayan bir yönetim sisteminin egemen olduğu bir toplum ve ülkenin de elbette İslâm'la organik bir bağı olamaz. İşte İslâm'ın Müslümanlığa dönüştürülmesinin öyküsü temelde böyle bir karmaşa ile başlamıştır. Onun için kesinlikle söyleyebiliriz ki bu olaylar, İslâm'ın erken dönemde aşınmasını ve *-bir sonraki yüzyılda-* İranlılar tarafından tamamen alt üst edilmesini hazırlamıştır.

Mekke döneminin başından beri ***Ümeyyeoğlları*** ile ***Haşimoğulları*** arasında tam 140 yıl boyunca *-en şiddetli biçimiyle-* süren kan davasında **İslâm** büyük yara almış, *-661-750 yılları*

[2] İslam tarihinde bu savaş, **«el-Ahzâb Savaşı** غزوة الأحزاب**»** ve **«Hendek Savaşı** غزوة الخندق**»** olarak geçer.

arasında 89 yıl tarih sahnesinde kalan- Emevî sülâlesi tarafından, bu evrensel hayat nizamı hırpalanmıştır. Daha sonra *(Abbasiler döneminde),* İranlılar tarafından girişilen fahiş bir tahribat sonucu İslam, kesin şekilde Müslümanlığa dönüştürülmüştür.

İslâm'ın Emevî döneminde aldığı yara oldukça büyüktür. Çünkü -***Muaviye****'nin zorla yönetimin başına geçmesiyle*- rejimin bütünlüğü ortadan kaldırılmıştır; İslâm Devleti'nin siyasal düzeni -*geri dönüşsüz*- olarak lağvedilmiş, yönetim -*kan bağıyla sürdürülen*- hanedanlığa dönüştürülmüştür. Bu yüzden, **Raşidî Hilâfetin** dayanağı olan **Şûrâ sistemi** günümüze kadar bir daha ihya edilememiştir. Bu olay, -*İslâm'dan alınmış ilk intikam olarak*- ümmeti günümüze kadar tehdit etmiş ve edecek olan hemen bütün fitnelerin kaynağı ve başlangıcı olması hasebiyle, son derece önemli bir tarih gerçeğidir.